

[Ølstrup.]

gøre en ekstra indsats. Hvad må vi så konstatere her et år efter? Ja, da er det ikke hundredtusind arbejdsløse mere, da er det 118.000, vi i stedet for har, når vi skal se på, hvad der er kommet ud af denne letsindige septemberpolitik.

Så er det, vi siger: hvad skal vi så gøre? Vi hørte formaningstalen fra statsministeren her i eftermiddags, hvor han fortalte os: I skal bare vedtage det papir, vi her har fremlagt; det er den måde, vi kan løse problemerne på. Man skal bare lige yde nogle ofre ude i befolkningen, bevares, langt større ofre, end vi hidtil har kendt til, 5.000 mill. kr. i nye afgifter lagt oven på varepriserne i det daglige forbrug, en bunke begrænsninger i folks adgang til at få øget deres indkomster, og disse ofre skal man nu bare yde.

Jeg tror, hr. Poul Hartling har ret, når han skønnede, at den danske befolkning ikke har noget afgørende imod at yde disse ofre, hvis det ville hjælpe. Men vi har jo hørt den tale et halvt hundrede gange før i de sidste 25 år, at nu skal vi bare yde nogle ofre, og så fremstår den statsminister, der taler fra denne talerstol, som den, der frelser og redder land og rige på ansvarlig vis. Den snak er hørt igen og igen og igen ned igennem 1950'erne, ned igennem 1960'erne og her i 1970'erne, og hver evig eneste gang har vi konstateret, at den medicin med at forøge de offentlige afgifter, med at forøge, hvad der går over de offentlige kasser, ikke har hjulpet et hak, eller rettere sagt, det har bare gjort landets situation endnu værre, sådan at vi har måttet konstatere, som vi også gør det i dag, at forholdene er blevet endnu værre, hver gang man har indladt sig på et forlig af denne art.

Der er ikke nogen som helst grund til at tro, at det fantasiløse produkt af et forlig, som blev præsenteret for os her i går, kan virke på nogen som helst anden måde. Man kan håbe, at det danske folk stadig er så troskyldigt, så godtroende, at det vil blive ved med at tro på det, det nu hører for halvtredsindstyvende gang, at den slags ting kan hjælpe, men det nærmer sig ærlig talt tossegodhed, at man bliver ved med at tro på og mene, at det her kan virke.

Ja men, sagde statsministeren, hvis man ikke går ind for denne løsning her, så vil man opleve, at i løbet af nogle måneder vil

situationen blive yderligere forværret, for, sagde statsministeren, det er udelukket at klare tingene på et par dage, efter at dette forlig er faldet, vi må vente i nogle måneder. Der er én eneste mand her i landet, der kan bestemme, om vi skal vente i nogle måneder, eller om vi skal klare problemerne på et par dage, og den mand er statsministeren.

Statsministeren kan selvfølgelig hindre os andre i at klare tingene på et par dage ved at udskrive valg, og derigennem kan statsministeren forvolde, at vi skal vente nogle måneder. Det er den eneste, der i så fald må stå til regnskab for, at det er sket. Han er den, der, hvis dette forlig falder sammen, kan udsætte tingene i nogle måneder. Andre kan ikke gøre det. Han kan udskrive et ganske overflødig folketingsvalg. Men nu er han jo kommet i vane med at træde hr. Thomas Nielsen på tæerne, så hvorfor ikke det med den udtalelse, Thomas Nielsen er fremkommet med i dag om, at Thomas Nielsen heller ikke vil have valg. Men det er dog trods alt bedre at lide i nogle måneder end at skulle ud på, at det, der sker her, skal der bødes for i lange år, for det, der sker her, vil kun pålægge byrder og ikke hjælpe noget som helst i årevis. Havde man så endda sagt: det bødes der for i lange år, hvad kun var en stakket glæde. Men nogen glæde er der ikke engang forbundet med at gennemføre sådan noget som det, de 4 partier i deres rådvildhed, i deres uforståenhed over for, hvordan det danske samfunds økonomiske sammenhænge er, har fundet frem til her.

Det er selvfølgelig så let at kritisere og sige: det, de andre gør, er ikke i orden. Men hvad er så løsningen? Hvordan klarer vi de spørgsmål, som nu foreligger for os, og hvis alvor vi er så ganske aldeles enige om at vurdere? Det er jo heller ikke noget svært spørgsmål, det er ikke noget 64.000 dollars spørgsmål at finde ud af, hvordan vi løser problemerne. For problemerne er opstået af én eneste hovedgrund, nemlig at det offentlige her i Danmark har foretaget alt, alt for store indgreb i det, som den enkelte, der pukler og gør en arbejdsindsats, udfører. Man har gjort det sådan, at det ikke betaler sig mere at arbejde her i Danmark. Man forærer via bistandslov og ungdomsuddannelsesstøtte, og hvad ved jeg, de samme midler til de mennesker, der ikke gør en ind-